

ע"פ 2125/18 - אברהם דוד נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 2125/18

לפני: כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט א' שטיין

המערער: אברהם דוד

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-
יפו מיום 31.1.2018 (כב' השופטת ל' מרגולין-יחידי)
בת"פ 33629-01-17

תאריך הישיבה: כ"ג בחשון התשע"ט (01.11.2018)

בשם המערער: עו"ד משה שוחטמן; עו"ד רענן עמוסי
בשם המשיבה: עו"ד חן אבידוב
בשם שירות המבחן: עו"ס ברכה וייס

פסק-דין

השופטת ע' ברון:

1. ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב יפו מיום 31.1.2018 (השופטת ל' מרגולין-יחידי) בת"פ

33629-01-17 (להלן: גזר הדין). המערער הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בהסדר טיעון בעבירות הלבנת הון, מסירת עדות שקר ושיבוש מהלכי משפט. את העבירות כולן ביצע המערער במהלך השנים 2006-2014 במסגרת מערכת היחסים בינו ובין מעסיקו, יצחק צרפתי (להלן: צרפתי), שהפעיל עסק לגיוס כוח אדם של עובדים זרים מבלי שהיה בעל רישיון לפעול כקבלן כוח אדם. העסקת העובדים הזרים נעשתה באמצעות מספר חברות שנרשמו כולן ככזב על שמות אחרים, לרבות על שם המערער; זאת כחלק מתוכנית עבריינית שכללה בין היתר ביצוע עבירות מרמה שונות ועבירות מס והלבנת הון בהיקפים נכבדים.

העובדות הצריכות לעניין

2. הקשר בין צרפתי למערער החל בשנת 2006, לאחר שחרורו של המערער משירות סדיר בצה"ל. תחילה עבד המערער כנהגו של צרפתי, ובהמשך הפך לעוזרו, עושה דברו והמוציא לפועל של הפעילות העבריינית של צרפתי. לפי האישום הראשון בכתב האישום המתוקן, צרפתי פנה אל המערער בבקשה שהאחרון ימסור עדויות כוזבות בדבר מצבו הנפשי של צרפתי במסגרת מספר הליכים משפטיים שהתנהלו נגד צרפתי באותה עת; והמערער נענה לבקשתו ועשה כן. בעקבות הצהרות הכזב שמסר המערער על אודות מצבו הנפשי של צרפתי, המערער מונה כאפוטרופוס עליו; והמערער טען ביחס ל"אי כשירותו" של צרפתי גם בתיק אזרחי ובתיק פלילי שהתנהל נגד צרפתי. לפי האישום השני, בשלב מסוים ביקש צרפתי מהמערער לזהות אותו בשם "איתן גל" ולא להזכיר יותר את השם "צרפתי". לאחר זמן מה אדם בשם איתן גל פנה למשטרה וטען כי אדם כלשהו גנב את זהותו ועושה בה שימוש. בעקבות כך מסר המערער עדות במשטרה שבה טען ככזב כי למעסיקו קוראים "איתן גל", זאת במטרה להכשיל את החקירה. בעקבות מעשים אלה הורשע המערער בביצוע 3 עבירות של מסירת עדות שקר ו-4 עבירות של שיבוש מהלכי משפט, עבירות על סעיפים 237 ו-244 בהתאמה לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). על פי האישום השלישי, במסגרת פעילותו העבריינית של צרפתי באספקת עובדים זרים קיבל צרפתי כספים רבים עבור חברות שנרשמו כאמור ככזב על שמם של אחרים, כאשר כספים אלה מהווים רכוש אסור כהגדרתו בחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון). המערער ביצע פעולות שונות ברכוש האסור בידעו כי אמנם מדובר ברכוש אסור. בין היתר פעל המערער במטרה להסתיר את מקור הרכוש האסור, לזהות בעל הזכויות בו, מיקומו ועשיית פעולה בו; ופרט המחאות של לקוחות למזומן בהיקף כספי של 32 מיליון ש"ח - הכל בהנחייתו של צרפתי. בשל מעשים אלו הורשע המערער בעשיית פעולה ברכוש אסור במטרה להסתיר ולהסוות, ובידיעה שהוא רכוש אסור, עבירות לפי סעיפים 3(א) ו-4 לחוק איסור הלבנת הון.

להשלמת התמונה ייאמר כי צרפתי עצמו ו-12 חברות שבשליטתו הורשעו בהליך נפרד בכתב אישום האוחז תשעה אישומים שמפריטים תוכנית עבריינית מתוככמת שכוללת ביצוע עבירות מרמה, זיוף, סחיטה והונאה, הכשלת הליכים, עבירות מס חמורות בהיקפים כספיים נכבדים, עבירות על חוק ביטוח לאומי ועבירות הלבנת הון. על צרפתי נגזרו, במסגרת הסדר טיעון מוסכם, 68 חודשי מאסר וכן עונשים נלווים בגזר דין מיום 15.1.2017 (ת"פ 23308-01-16 מדינת ישראל נ' צרפתי).

גזר הדין

3. ביום 10.7.2017 הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה לעניין העונש; עם זאת הייתה הסכמה בדבר חילוט דירת המגורים של המערער. ביום 31.1.2018, לאחר שמיעת טיעונים לעונש, נגזר דינו. בית המשפט קבע כי יש לראות את מעשיו של המערער כשני אירועים נפרדים – האחד עניינו מתן עזות שקר ושיבוש מהלכי משפט והשני עבירות הלבנת הון. ביחס לאירוע הראשון נקבע כי לנוכח חומרת המעשים והעובדה שאירוע זה כולל ארבעה מעשים נפרדים, מתחם הענישה נע מתקופת מאסר הניתנת לריצוי בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר. ביחס לאירוע השני נקבע כי בנסיבות העניין מתחם הענישה נע בין 8 חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר. בהקשר של האירוע השני ציין בית המשפט כי התערור קושי באיתורם של מקרים דומים שמהם ניתן להסיק על אודות מדיניות הענישה הנוהגת בתחום, זאת משום שהמערער לא הורשע בעבירות "המקור" לצד עבירות הלבנת ההון.

4. בבואו לגזור את עונשו של המערער התייחס בית המשפט לטיעוני הצדדים, כמו גם לתסקיר שירות מבחן חיובי בעניינו של המערער שהמליץ על ענישה בדרך של עבודות שירות תחת מאסר מאחורי סורג ובריה. בית המשפט לא קיבל את המלצת שירות המבחן, וקבע שלא קמה הצדקה לסטות ממתחמי הענישה האמורים מטעמי שיקום; זאת שעה שבעת מתן גזר הדין לא היה המערער בעיצומם של הליכי שיקום וטיפול. עם זאת צוין כי יש בהמלצת שירות המבחן ובנסיבותיו האישיות של המערער כדי להצדיק את קביעת העונש בתחתית המתחמים שנקבעו. בתוך כך התייחס בית המשפט לחרטה שהביע המערער ולרצונו לחזור למוטב; ואף הודגש כי במסגרת הסדר הטיעון הסכים המערער לחילוט דירת המגורים שמהווה את נכסו העיקרי, ונטען כי בכך יש כדי ללמד על הפנמה כנה של הפסול שבמעשיו. עוד צוין כי עברו הפלילי של המערער נקי ומאז ביצוע העבירות אינו מעורב עוד בפלילים. בית המשפט אף הדגיש כי חלפו שנתיים וחצי בין ביצוע העבירות לבין הגשת כתב האישום, וקבע כי יש לתת משקל ל"עיוכב וההשתהות הלא מוסברים". בנוסף התייחס בית המשפט להשלכות אישיות קשות של ההליך על המערער – בעקבות ההליך ניתק המערער קשר זוגי של 7 שנים שניהל עם בן זוגו ואף ויתר על הליך פונדקאות שבו החלו; כמו כן המערער נקלע למצב כלכלי קשה בשל חילוט דירת המגורים וקושי במציאת עבודה לנוכח העבירות שבהן הורשע. עוד התייחס בית המשפט לכך שמתסקיר שירות המבחן מצטיירת דמותו המוחלטת של המערער אל מול צרפתי, תוך שצוין כי המערער ראה בו דמות אב מגוננת; וכן לכך שהמערער הוא היחיד מלבד צרפתי שהועמד לדין בגין העבירות, על אף שאנשים נוספים היו מעורבים בהן. מן העבר השני עמד בית המשפט על חומרת העבירות ועל הצורך בהרתעת הרבים. אחר הדברים האלה, הטיל בית המשפט המחוזי על המערער עונש מאסר בפועל של 4 חודשים בגין האירוע הראשון; ובגין האירוע השני עונש מאסר בפועל של 8 חודשים, 4 מהם בחופף, כך שבסך הכול ירצה המערער 8 חודשי מאסר בפועל. כן הוטלו על המערער עונשים נלווים, לרבות חילוט דירת המגורים שלו, בהתאם להסכמת הצדדים כאמור.

יוער כי עונש המאסר שהוטל על המערער עוכב בהסכמת המשיבה עד למתן הכרעה בערעור זה, וכי מאז אף התאפשר למערער לצאת את הארץ מספר פעמים.

הטענות בערעור

5. לטענת המערער קמה בעניינו הצדקה לסטייה ממתחמי הענישה שנקבעו, וזאת מטעמי שיקום. לשיטתו הנימוק המרכזי של בית המשפט המחוזי שלא לסטות מן המתחם היה שהמערער טרם החל בהליך שיקום בעת מתן גזר הדין; ואולם בעת ההיא כבר נקבע על ידי גורמי הטיפול כי המערער יחל הליך שיקומי מספר ימים לאחר מועד מתן גזר הדין, וכך אכן היה. נטען כי בימים אלה נתון

המערער בעיצומו של תהליך שיקומי – הוא נוטל חלק פעיל בקבוצה טיפולית לעברייני מרמה ואף הצליח, לאחר חיפוש רבים, למצוא עבודה. המערער מדגיש כי מאסר בפועל יאלץ את הפסקת הטיפול שבו הוא מצוי, וכן מצוין כי בהינתן תקופת המאסר הקצרה יחסית שהוטלה עליו לא מן הנמנע כי לא ימצא טיפול מתאים שבו ניתן יהיה לשלבו במסגרת שירות בתי הסוהר. בא-כוח המערער הביע חשש כי הדבר יוביל לנסיגה של ממש בהליך המבורך שבו לוקח חלק המערער; ויוער כי בדיון שהתקיים לפנינו הביעה העובדת הסוציאלית גב' ברכה וייס מטעם שירות המבחן חשש דומה.

המערער סבור כי יש להתערב אף בקביעת מתחמי הענישה עצמם, זאת ביחס לאירוע השני שעניינו הלבנת הון. המערער מצוין כי מדובר בכתב אישום חריג בנוף העבירות הכלכליות שכן המערער לא הואשם ב"עבירות המקור"; וכי בית המשפט אף התייחס בעצמו לכך שקיים קושי ללמוד על אודות מדיניות הענישה הנוהגת מן הפסיקה שהוגשה, שעניינה במקרים חמורים יותר. עוד נטען כי היה על בית המשפט לתת משקל משמעותי יותר לכך שהמערער היה נתון למרותו של צרפתי ובמקרה אחד אף אוים על ידו בצורה ממשית; כי הוא לא ידע לאיזה "עבירות מקור" היו מיועדות הפעולות שאותם התבקש לבצע; וכי לטענתו הוא לא קיבל מפעולותיו רווח ממשי אלא הן התבצעו כחלק מעבודתו אצל צרפתי. כמו כן, לשיטת המערער לא ניתן בגזר הדין די משקל למחירים האישיים שנאלץ לשלם בעקבות ההליכים, לרבות חילוט דירתו (בהסכמה) על אף שלא הייתה קשורה ישירות לעבירות המרמה; לכך שהוא לקח אחריות על מעשיו ובכך חסך זמן שיפוטי יקר; ולעובדה שהוא היה היחיד מבין עובדיו וקרוביו של צרפתי שלא שמר על זכות השתיקה ולמעשה סלל את הדרך להרשעתו של צרפתי במסגרת הסדר טיעון שעשתה עימו המשיבה.

המשיבה גורסת מנגד כי אין להתערב בעונש שנקבע. המשיבה מדגישה כי מדובר בעבירות כלכליות חמורות שהתרחשו לאורך שנים ארוכות, כשלמערער מסור תפקיד אקטיבי ומרכזי בתוכנית העבריינית של צרפתי. נטען כי על אף זאת וחרף חומרת המעשים, בית המשפט נתן משקל נכבד לכל טיעונו של המערער לרבות לשיקול השיקום, ומשכך הקל במידה משמעותית בגזירת עונשו של המערער – הן בקביעת מתחמי הענישה, הן בקביעת העונשים בתוך המתחמים, הן בקביעה כי העונשים ירוצו בחופף. על כן, לגישת המשיבה אין מקום להקלה נוספת.

6. שירות המבחן שב על המלצתו במסגרת הערעור. ביום 28.10.2018 ניתן תסקיר מבחן משלים בעניינו של המערער, שממנו עולה כי הוא נוטל חלק בקבוצה טיפולית בתחום המרמה, וכי הוא מגלה רצינות ומחויבות להליך. לשיטת שירות המבחן הקבוצה משמעותית עבורו ומסייעת לו בתהליך שינוי דפוסיו המרמתיים ובהגברת המודעות למניעים להתנהגותו; והוא מבטא מוטיבציה וצורך להמשיך בטיפול הקבוצתי. עוד מתאר התסקיר שיפור בתחומים שונים בחייו של המערער; ואת החשש שהביע מהשלכות מאסר בפועל על עתידו ודאגה כי יתקשה לבנות את חייו פעם נוספת מבחינה תעסוקתית, זוגית ומשפחתית כפי שעשה בחודשים האחרונים. שירות המבחן סבור כי המערער מצוי בעיצומו של הליך שיקום משמעותי, וכי עונש של מאסר בפועל יקטע הליך זה; ועל כן המליץ על המרת המאסר בפועל במאסר שירוצה בעבודות שירות לצד צו מבחן למשך שנה שבמהלכו ימשיך השתתפותו בקבוצה הטיפולית.

דיון והכרעה

7. כידוע, לאחר תיקון 113 לחוק העונשין הליך גזירת העונש נחלק למספר שלבים: תחילה יש לקבוע אם מדובר באירוע אחד או שמא במספר אירועים. השלב הבא עניינו בקביעת מתחם העונש ההולם לכל עבירה, ובמסגרת זו יש להידרש לנסיבות הקשורות

לביצוע העבירה, למדיניות הענישה הנוהגת ולערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה. לאחר מכן, וטרם גזירת העונש בגדרי המתחם שנקבע, יש לבחון אם במקרה הקונקרטי קיימות נסיבות שמצדיקות סטייה ממתחם הענישה ההולם: לחומרה – אם קיים חשש כי הנאשם עלול לשוב ולבצע עבירות, ולכן הגנה על שלום הציבור מצדיקה החמרה בעונשו; ולקולה – מטעמי שיקום, בהתאם לסעיף 40ד לחוק העונשין שמאפשר לבית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם אם מצא כי הנאשם "השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם". בהקשר זה נפסק כי לשם סטייה מן המתחם יש להצביע על פוטנציאל שיקומי גבוה (ראו: ע"פ 1288/17 מדינת ישראל נ' שנהר, פסקה 24 (3.10.2017); ע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (14.7.2013)).

אומר כבר עתה כי אני סבורה שעניינו של המערער הוא בגדר אותם מקרים שבהם יש הצדקה לסטייה ממתחם העונש ההולם; ועל כן אמליץ לחברי לקבל את הערעור. יובהר תחילה כי לגישתי לא קמה עילה להתערב במתחמי העונש שקבע בית המשפט. בקביעתו התחשב בית המשפט במכלול הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמערער עצמו, תוך מתן משקל לערכים המוגנים שנפגעו עקב מעשיו של המערער ולחלקו היחסי בפרשה. אף אין חולק כי מעשיו של המערער הם חמורים וכי הם נמשכו על פני שנים רבות. עם זאת, נסיבות המקרה דן – שחלקן התבהרו לאחר מתן גזר הדין – מצדיקות לטעמי סטייה ממתחם העונש מטעמי שיקום; ואפרט.

8. בית המשפט המחוזי קבע כאמור כי אין לסטות ממתחם העונש ההולם, תוך שהוא מנמק את החלטתו בכך שהמערער לא היה בעת ההיא "בעיצומם של הליכי שיקום וטיפול". ואולם, בנקודת הזמן שבה אנו מצויים לא ניתן להתעלם מחלוף הזמן והדרך שעשה המערער מאז. תסקיר שירות המבחן העדכני שהונח לפתחנו מחזק את התסקיר הקודם ומצביע על פוטנציאל שיקומי ממשי. המערער השתלב בקבוצה טיפולית לעברייני מרמה זמן קצר לאחר מתן גזר הדין, והוא נתן כיום בעיצומו של ההליך הטיפולי-שיקומי מהתסקיר העדכני אף נלמד כי השפעתו של הטיפול על המערער חיובית ומשמעותית וכי הקבוצה מסייעת לו בתהליך שינוי דפוסי המרמתיים ובהגברת המודעות העצמית שלו ביחס למניעים להתנהגותו וזיהוי מצבי סיכון. עוד עולה מן התסקיר כי המערער הצליח, לאחר חיפוש, למצוא עבודה והוא עובד מזה מספר חודשים כמתקין מצלמות אבטחה. הן המערער הן שירות המבחן הביעו חשש שמא עונש מאסר בפועל יקטע את התהליך המשמעותי שהמערער עובר; ויוער כי בשל מאסרו הקצר יחסית של המערער ייתכן שלא ניתן יהיה לשלבו בתוכנית טיפולית מתאימה במסגרת שירות בתי הסוהר. בהינתן כל האמור, דומני כי השמתו של המערער כיום מאחורי סורג ובריוח עלולה לכרסם באופן ניכר בהליך השיקומי המשמעותי שהוא נרתם לו, וכי בנסיבות המקרה יש ליתן את הבכורה לשיקול השיקום ((ראו: ע"פ 7555/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (10.6.2015); רע"פ 262/14 נאשף נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (22.1.2014)).

המערער החל לעבוד תחת צרפתי בצעירותו עם שחרורו משירות צבאי, ומגזר הדין עולה דמותו המוחלשת אל מול צרפתי. למערער אין עבר פלילי, והוא לא שב לבצע עבירות מאז שנחשפה הפרשה. המערער אף היה היחיד מלבד צרפתי שהועמד לדין בגין הפרשה המסועפת, על אף שמכתב האישום עולה שהיו אחרים נוספים שלקחו בה חלק. יתרה מכך, כתב האישום בעניינו של המערער הוגש שנתיים וחצי לאחר ביצוע העבירות ושנה לאחר שהוגש כתב האישום בעניינו של צרפתי, וזאת מבלי שניתן הסבר לשיהוי האמור. המערער לקח אחריות על מעשיו, הביע חרטה ואף הסכים לחילוט דירת המגורים שלו, שהיא נכסו העיקרי. בעקבות ההליכים סיים המערער קשר זוגי ארוך ונאלץ לוותר על הליך פונדקאות שבו החל; הוא נקלע למצב כלכלי קשה, עבר להתגורר בבית הוריו והתקשה למצוא עבודה. בהינתן הנסיבות המתוארות ולנוכח הצטברותן, סבורתני כי גם עיקרון ההלימה יכול שיסבול הקלה מסוימת בעונשו של המערער, נכון לעת הזו.

9. טרם סיום אבקש לעמוד על נקודה שהוזכרה בפסק הדין שלטעמי דורשת חידוד. לשם כך, אקדים ואצטט את סעיף 40ד לחוק העונשין:

"40ד. (א) קבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במבחן לפי סעיפים 82 או 86 או לפי פקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969.

(ב) היו מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם בעלי חומרה יתרה, לא יחרוג בית המשפט ממתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף קטן (א), אף אם הנאשם השתקם או אם יש סיכוי של ממש שישתקם, אלא בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, לאחר שבית המשפט שוכנע שהן גוברות על הצורך לקבוע את העונש במתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה, ופירט זאת בגזר הדין."

עינינו הרואות כי בעוד סעיף 40ד(א) מאפשר לבית המשפט לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם במקרים (המיוחדים) שבהם קיים פוטנציאל שיקום ממשי, סעיף 40ד(ב) מצמצם אפשרות זו במקרים שבהם המעשים ומידת אשמו של הנאשם הם בעלי "חומרה יתרה". במקרים אלה נקודת האיזון שבה אל עבר העיקרון המנחה בענישה – הוא עיקרון ההלימה; ובית המשפט לא יסתפק בפוטנציאל שיקום ממשי, אלא שעליו להידרש ולפרט בדבר קיומן של "נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן" לשם סטייה ממתחם העונש ההולם.

בענייננו ציין בית המשפט המחוזי כי "מדובר במי שהורשע, בין היתר, בעבירות על סעיף 3 לחוק איסור הלבנת הון שהעונש הקבוע לצידו עומד על 10 שנות מאסר, וכשמדובר בעבירות חמורות בנסיבותיהן, נדרשים טעמים ממשיים לסטייה מהמתחמים". מדברים אלו משתמע כי בית המשפט המחוזי סבר שהמקרה דנן נופל לסייג שבסעיף 40ד(ב) לחוק העונשין. איני שותפה לעמדה זו. אמנם בית משפט זה טרם גיבש בפסיקתו אמות מידה מחייבות הקובעות באלו מקרים ישנה "חומרה יתרה" לענין סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין, וככלל "כל מקרה לפי נסיבותיו"; ואולם בענייננו אינני סבורה כי מעשיו של המערער, על אף חומרתם, מגיעים כדי הדרגה החמורה הנדרשת להקמת הסייג. מכל מקום יובהר כי "חומרה יתרה" אינה יכולה להילמד אך מן העונש שקבוע לצידה של עבירה זו או אחרת, והיא תיגזר ככלל ממעשה העבירה בנסיבותיו, מידת אשמתו של הנאשם, ויש הטוענים כי אף מתוצאות המעשים והפגיעה שנגרמה בגינם (ראו והשוו: ע"פ 6637/17 קרנדל נ' מדינת ישראל (18.04.2018); ע"פ 4609/14 בסט נ' מדינת ישראל, פסקה 32 (1.3.2015)). מכל מקום הדבר אינו משליך על תוצאות המקרה דנן, שכן בית המשפט המחוזי שם כאמור את הדגש על השלב השיקומי שהמערער היה מצוי בו בזמנו; ומשחלו תמורות לעניין זה דומני כי קמה הצדקה להתערבות ערכאת הערעור, בתקווה שהמערער יוכל לנצל את האמון שניתן בו.

10. בנסיבות המתוארות והואיל והענישה היא לעולם אינדיבידואלית, אציע לחברי לקבל את הערעור ולאמץ את המלצת שירות המבחן כך שחלף 8 חודשי המאסר שנגזרו על המערער בבית המשפט המחוזי, יעמוד עונשו על 6 חודשים. אלו ירוצו בדרך של עבודות שירות בכפוף לחוות דעתו של הממונה על עבודות שירות; שאז המערער אף יועמד בצו מבחן של שירות המבחן למשך שנה

ממועד מתן פסק דין משלים בעניינו, שבמהלכו ימשיך את השתתפותו במסגרת הטיפולית. יתר רכיבי העונש שהוטלו על המערער ייוותרו על כנם. הממונה על עבודות שירות ימסור חוות דעתו תוך 30 יום, ובהתאם לכך יינתן פסק דין משלים.

ש ו פ ט

השופט א' שטיין:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט נ' סולברג:

התלבטתי, עד אשר באתי לכלל דעה כי אין מקום לקבלת הערעור, וזאת מבלי לגרוע מכל אותם שיקולים לקולא שעליהם עמדה היטב חברתי, השופטת ע' ברון. לחובתו של המערער שנים ארוכות של עבריינות בתחום הלבנת הון, בסכום של 8,883,954 ₪, ועוד עבירות של שיבוש הליכי משפט ומסירת עדות שקר (כמתואר בפסקה 2 לחוות דעתה של חברתי). את מעשיו ביצע אמנם המערער לבקשתו של צרפתי ובהשפעתו, אך הוא עשה את אשר עשה באופן מתוכנן וכמבצע עיקרי. בשלושה אלה, כדברי ב"כ המשיבה, הקל בית המשפט המחוזי עם המערער: פעם ופעמיים, לגבי שני האירועים, נקבע מתחם עונש הולם קל; בתוך המתחמים, נקבעו תקופות המאסר על הצד הנמוך; ועוד זאת נקבע, שתקופות המאסר ירוצו בחופף. בסך הכל עתיד המערער לרצות אפוא, בפועל, 8 חודשי מאסר, עונש קל עד מאד ביחס למסכת הנדונה; כך ראוי מפאת השיקולים שלקולא, עיקרם – בתהליך השיקום. אך אין הצדקה להקלה עוד מעבר לכך. לו תישמע דעתי, נדחה את הערעור. יהיה זה אתגר למערער להתמיד בדרך השיקום שהחל בה, חרף הקשיים שמאחורי סורג ובריא, עם גיבוי טיפולי הולם של שב"ס, לקראת עתיד נורמטיבי וטוב יותר לכשישתחרר מבית הסוהר.

ש ו פ ט

לפיכך הוחלט ברוב דעות לקבל את הערעור כאמור בפסק דינה של השופטת ע' ברון, כנגד דעתו החולקת של השופט נ' סולברג.

ניתן היום, י' בטבת התשע"ט (18.12.2018).

עמוד 7

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט
